

mulighed for at kunne fastsætte mindstekrav til renhed og spireevne m. v. til brug for Statsfrøkontrollens kontrolarbejde.

En undtagelse fra det anførte gælder for handelen med læggekartofler, hvor der i Danmark på lovgrundlag er opbygget en ordning, der i store træk svarer til Fællesskabernes, i medfør af lov nr. 152 af 24. april 1963 om udførsel af kartofler og lov nr. 121 af 12. april 1957 om bekæmpelse af farlige plantesygdomme og skadedyr. Ved de nugældende bestemmelser i Landbrugsministeriets bekendtgørelse af 2. juli 1968 er på tilsvarende måde som i Fællesskabsreglerne fastsat bestemmelser om optagelse på sortliste, foretagelse af vækstinspektion og godkendelse af læggekartoflerne i forskellige klasser efter sundhed og kvalitet, ligesom der er fastsat krav om emballering, mærkning og betaling af afgifter. De danske kontrolbestemmelser er dog fastsat først og fremmest med henblik på at sikre kvaliteten af læggekartofler til eksport, medens Fællesskabernes regler som anført i tilsvarende omfang skal sikre importen og den indenlandske handel. — I forbindelse med indførelsen af Fællesskabernes regler har man fundet det hensigtsmæssigt at overføre det samlede danske kontrolsystem vedrørende handelen med læggekartofler til fastsættelse i medfør af nærværende lov.

Fællesskabernes direktiver er meget omfattende og detaljerede, og det er ikke muligt eller hensigtsmæssigt at indføje alle de detaljerede bestemmelser i en lov. Dels er der visse afvigelser i reglerne for de forskellige frøarter m. v., således at loven ville blive omfangsrig og kompliceret, og dels må der forventes gennemført ændringer og tilføjelser til EF's regler, hvilket ville nødvendiggøre hyppige lovændringer. Man har derfor fundet det mest hensigtsmæssigt at overlade gennemførelsen af detail-reglerne til administrativ fastsættelse i form af bekendtgørelser udstedt af landbrugsministeren. Bestemmelserne påregnes fastsat efter forhandling med de pågældende erhvervsorganisationer. På grundlag af de i øjeblikket gældende EF-direktiver må der påregnes udstedt særskilte bekendtgørelser for henholdsvis roefrø, kløver- og græsfrø, oliefrø, grønsagsfrø, såsæd, skovfrø og andet forstligt avlsmateriale samt læggekartofler.

Kontrollen med de omhandlede ordninger vil blive henlagt til eksisterende institutioner under Landbrugsministeriet.

I et bilag til bemærkningerne er anført en fortegnelse over EF's direktiver vedrørende frø, såsæd og læggekartofler.

Det må påregnes, at gennemførelsen af de regler, der fastsættes af landbrugsministeren for planter,

der inddrages under loven, vil medføre betydelige omkostninger for de institutioner, der skal foretage prøvedyrkning og kontrollere stammeægthed, renhed, spireevne m. v.

Udgifterne til prøvedyrkning af en ny sort eller stamme med henblik på optagelse på sortlisten dækkes delvis ved afgifter, men inddragelse af nye arter under loven vil medføre, at der skal udføres en beskrivelse af kendte sorter af den pågældende art, idet nye sorters optagelse i sortlisten forudsætter, at de kan skelnes fra kendte sorter af samme art. Det kan ikke generelt siges, hvad denne sortsbeskrivelse ved inddragelse af nye arter vil koste, men den vil medføre en betydelig arbejdsforøgelse for de involverede forsøgsstationer.

Statsfrøkontrollen anslår at de med loven forbundne merudgifter for kontrollen vil andrage omkring 900.000 kr. årlig på betingelse af at de for beregningen af udgifterne ved en kontrolordning for markfrø opstillede forudsætninger holder.

Overgangen fra de frivillige kontrolordninger til EF's obligatoriske kontrol for korn og frø vil formentlig medføre øgede udgifter for Landbrugsministeriets Certifikatudvalg for Korn og Frø, idet der skal gennemføres en obligatorisk kontrol med hele omsætningen — ikke alene den del, der eksporteres — men også den del, der afsættes på hjemmemarkedet. Efter et foreløbigt skøn må der regnes med en forøgelse af de af kontrollen omfattede partier med 40-60 pct.

Under de gældende ordninger bærer de anmeldende firmaer hovedparten af omkostningerne ved markkontrollen. Dette system vil formentlig kunne bibeholdes.

Det må forventes, at udgifterne til kontrol dyrkning vil stige væsentligt, men der består mulighed for at påligne disse udgifter som en afgift på de anmeldende firmaer. Derimod vil Certifikatudvalgets kontorholdsudgifter næppe stige væsentligt, idet det forudsættes, at frø på hjemmemarkedet kan omsættes uden brug af OECD-mærkater.

Under forudsætning af, at de gældende ordninger udbygges til at omfatte samtlige arealer med frø, og den nugældende kontrolordning i alt væsentligt bibeholdes, kan de øgede omkostninger for Certifikatudvalget anslås til 50-100.000 kr. årlig. Det er herved forudsat, at de øgede udgifter til kontrol dyrkning udlignes ved afgifter.

Under de her angivne forudsætninger må Certifikatudvalgets personale påregnes udvidet med en teknisk medarbejder-agronom.

Med hensyn til forstligt avlsmateriale medfører Herkomstkontrollens virksomhed under den nugældende ordning udgifter på ca. 60.000 kr. årlig, der